

பெண்ணை

ஆழ்வாரை வரை பெண்பாலாள் இருந்த அந்தச் சிக... Y
குரோமோசோம் வெளிப்படுத்திய டெஸ்டோஸ்டிரோன்
மற்றும் உயர்ந்தால்... இயல்பை அதிகரித்தால்... மெல்ல மெல்ல
மாறுகிறது.

பெண்தான் - X நான் - அப்பப்ப... பெண்களுதான் ஆணைய்
மாறுகிறது.

அப்பப்பப்போடு அருவானை... அப்ப... நாமெல்லாருமே
பெணை இருந்ததான் ஆணை மாறுவதுக்கான?

அப்பப்பத்தான்னு இப்ப அறிவியல் சொல்லுது!

ஆசுர்! பெண்ணாகி ஆணைய் என்பது புரிகிறது. 'அவியாய்'
என்று எப்படி?

Y குரோமோசோம் இப்படி வெளிப்படுத்திய டெஸ்டோஸ்டிரோன்
மற்றும் ஹார்மோனை உள்வாங்கிக் கொண்டு செல்களில் மாற்றத்தை
ஏற்படுத்த ஒவ்வொரு X செல்லிலும் பல ரிசெப்டார்கள்
இருக்கின்றன.

அப்பா... ரிசெப்டார்கள்...?

Y குரோமோசோம் உள் டெஸ்டோஸ்டிரோன்
வெளிப்படுத்திய ஹார்மோனை உள்வாங்கிக் கொண்டு X செல்களின்
உள்புறம் வெளிப்பெயர் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி அதை மூளை நரம்பு
மையத்திற்குக் கொண்டு செல்லுத தந்தியில்லாக் கம்பி அது!...

ஏ அப்பா!... ஒருவேளை, இந்த ரிசெப்டாரில் கோளாறு
தேர்த்தால்?...

நல்லது எதாவது கேட்கத் தோணுதா? கோளாறுதான்
மாதல்க இவள் புத்திக்கு வரும்...

எப்படி இருந்த நான்... இப்ப இப்படி மாறிட்டேன்... அந்தக்
கதைதான்!

டெஸ்டோஸ்டிரோன் இல்லாமல் செல்களினால் முழுமையாக
ஆண்மைப்பட முடியாது! செல்கள் எல்லாம் default design ஆன
பெண் தன்மைலேயே காரியங்களில் *டுபட ஆரம்பித்துவிடும்.
கதளால் உடல் எல்லாம் ஆண்மை மயம். மனம் மட்டும்
பெண்மை மயம் என்றாகிவிடக்கூடும். இப்படி புரியுதா?

நல்லாய் புரிந்து... இதுக்குக் காரணம் அவுங்களைப் இல்லை...
அவுங்க பெற்றோர்களும் இல்லைன்னு! பெற்றோர்களின்
குரோமோசோம்கள்தான் அதுக்குக் காரணம்!...

மொதல்ல பெத்தவங்க மேல அப்பியிருக்கிற தாழ்வான
எண்ணத்தைத் தொவச்சி மனசுக் காயப் போட... அவுங்களைத்
கேட்கலாமா?

ம்ம்ம்... கேட்கலாம்...

ஆனா... அவுங்க எப்படிக் கூப்பிடுறது?...

நம்மக் கொள்ளுத் தாத்தா.... 'ஒல்காப் பெரும்புகழ்'
தொல்காப்பியர் கூப்பிட்ட தொனியிலேயே கூப்பிடுவோம்!...

அதுவுஞ் சரிதான்... மாபுக்கும் மரியாதை; மனுஷத்துக்கும்
மரியாதை!...

அம்மா!... அம்மா!...

என்னையா?... 'ஓம்போது', 'பொட்ட', 'கீரவட' போன்ற
மொழிவழக்குகளில் எங்களை மஞ்சள் நீராட்டி மகிழ்ந்திருந்த
நீங்களா 'அம்மா' என்று எங்களை அழைக்கிறீர்கள்!

இப்பத்தான் உங்கள் பிறப்பின் ரகசியம் புரிந்தது... உங்கள்
மேல் பரிவு பிறந்தது... நீங்களும்... எங்கள் பக்குவமற்ற
புறக்கணிப்பின் மேலுள்ள கோபத்தைத் துடைத்து, எங்கள்மேல்
பரிவு கொள்ளுங்கள்.

தொடக்கத்துல பயந்தான் இருந்திச்சி.... இப்ப எனக்குள்ள
நடந்த குரோமோசோம் மாற்றம் அதைப் பரிவா மாற்றிட்டுது....

என்ன... குரோமோசோம் மாற்றமா?... இது... குரோமோசோம்
மாற்றமில்ல... குரோ இல்ல... காக்கா அது உண்டாக்கின மாற்றம்...
அதனோட மோசமான மாற்றம்!

நானென்ன காக்காவா பிடிக்கிறேன்... என்னை அப்படித்தானே
கிண்டல் பண்ணுறீங்க!

அய்யய்யோ கிண்டல்லாம் பண்ணலை... ஒங்க மேல உள்ள
பரிவுல பேசறோம்!...

ங்ங்ங்ங்ங்ங்ங்ங்...

சரி... சரி... அழாதே!... நம்ம பஞ்சாயத்தைப் பெறவு
வசிக்கலாம்... இப்ப எதுக்கு வந்தோமோ அந்த வேலையை மட்டும்
பாப்போம்!...

வந்த வேலையைத்தானே பாத்துக்கிட்டிருக்கோம்....

இதுவொரு பெரிய தலைவலி! இப்படியே பண்ணிக்கிட்டி
ருந்தா... வலி அறுப்பு நாடகத்தை ஒங்கக் கழுத்த அறுத்தே
ருடிச்சிருவேன்... ஆமா!... அம்மா!... உங்கள் நெஞ்சை அடைத்துக்
கொண்டிருக்கும் தீராத வலி என்ன?

தீராத வலி... தீராத வலி... நெஞ்சில் மாறாத வடுவாய்
இன்னமும் பதிந்திருப்பது.... அர்த்தநாரியாய் ஆணுக்குள்
பெண்ணாய் நாங்கள் அலைக்கழிந்த அந்த வயதில், எங்கள்
பெற்றோர் எங்களை ஏறெடுத்தும் பாராததுதான்! விளக்குமா
றெடுத்துத் துரத்தியதுதான்!... பிறப்பே பகையாச்சு... இருப்பே
நெருப்பாச்சு!

எப்படி?

அன்றுதான் 'மண்டலமிட்டு எனக்குள் படுத்திருந்த' பெண்மை
மெல்லத் தலைதூக்கிப் படங் காட்டத் தொடங்கியது...
குரோமோசோம் மாற்றம் உள்ளிருந்து குதியாட்டம் போட்டது...
இயற்கை எனக்குள்ளே மறைந்திருந்து என்னையே சாய்க்க ஏவி விரும்
பாணம் எனக்கு அன்று வியப்பைத் தந்தது... எனக்குள்ளே மருகி
நின்ற பெண்மையை மறைக்கப் பார்த்தேன்... பலநாள் திருடனாய்
ஒருநாள் அகப்பட்டேன். அப்பா அம்மா அன்று வீட்டிலில்லை.
சுதவைத் தாளிட்டேன்... என் பெண்மையை விரித்துப் பார்க்கப்
போதிய அவகாசம் அன்று கிடைத்ததாய் உணர்ந்தேன். கண்ணாடி
என் கவலைக்கு மருந்தானது. அலமாரியில் இருந்த அம்மா
புடவையோ பாசத்தால் வாரி என்னைக் கட்டிக் கொண்டது.
என்னுலகம் உருவானது. நான்தான் அதற்கு ராணி!... அழகு ராணி!...
பூட்டிக் கொண்ட மெத்தனத்தில் கரைந்து திரிந்தேன். வாழ்வின்
அற்புதக் கணத்தில் மிதந்தேன்.... வானத்திற்கும் பூமிக்குமாய்ப்
பாந்தேன்... என்னையே நான் மறந்தேன்... அப்பொழுதுதான் அப்பா

அம்மா கதவைத் தட்டும் சத்தம் இடிபோல என் தலையில்
இறங்கியது. என் உலகத்தை அந்த ஒரு தொடிக்குள் பக்குவப்பா
கருட்டி வைக்கத் தெரியாமல் மாட்டிக் கொண்டேன்.

(அடி... உலக... வீட்டை விட்டுத் திரும்பி வர)

வீடு அவணைக்காந்தால் படிதாண்டிய சோகம் நிகழ்ந்து
வீட்டிலிருக்கிற உங்களுக்கு அதன் வலி தெரிந்திருக்கிற
நியாயமில்லை... தொலைத்ததைத் தேட வெளிச்சத்தைத்
தேடினோம். வெளிச்சமாய் அமைந்து எங்கள் 'ஜமாத்'

(சோக இசை. அதைத் தொடர்ந்து மெல்லிய பாடல்,
அதுமே 'ஜமாத்' நிகழ்வுகள்)

ஒத்தையாக வாழ முடியுமா? - நமக்கு

உற்றதுணை ஒன்று வேண்டாமா?

ஒத்தையிலே வாழ முடியுமா? - நமக்கு

உற்றதுணை ஒன்று வேண்டாமா?

பெத்தவர்கள் ஆறுதல் ஆனால் - இங்கு

பிரிந்து வாழும் தேவை இல்லையே!

எல்லாவற்றிற்கும் மறுபக்கம் உண்டு. ஒரு பக்கம் இது! இது
உங்கள் பக்கம். இன்னொரு பக்கம் உங்கள் பெற்றோர் பக்கம்.
அவர்களின் கதையைக் கேட்க எனக்கு அனுமதியுண்டா?

கேளுங்கள். எங்களிடம் சொல்லத் தவிர்த்த கதையை
உங்களிடம் இறக்கி வைக்கக்கூடும்!

அய்யா! உங்கள் சோகம் ஆறுதலுக்குள் வசப்படாது. பகிர்ந்து
கொள்ளும் பக்குவமிருப்பின் உங்கள் கதையின் கதையை எங்கள்
காதுகளில் விதையுங்கள்.

எல்லாம் நிராசையாய்ப் போக்கதே!... ஒரு கை ஓசை எப்படி
கூடும்?... தரிசாய்ப் போக்கதே எங்கள் பணப்பயிர்!... எங்கள் ஆணை
கனவில் ஏளித்தப் பேரிடி?... ஊரார் முகத்தில் விழிப்பதெப்படி...
அவமானத்தில் தொறுங்கிப் போனோம்... குருதி அடித்த
கொடுப்பிணையானது. எங்கள் குருதித் துடிப்பில் உதித்த குழல்

யாருக்கும் யா மாநீ எங்கள் உதிர்த்தைத் தகர்க்குமென்று யாருக்குத் தகர்க்கும் அதிர்ச்சித் தகர்க்குதலின் வலி அணுபணித்தால் ம' குமே

கொல்லை! ஒருவரை ஒருவர் புரிந்துகொள்ள 'நான்'யுற
கொண்ட பழக்கதால், வாழும் சமூகம் கண்டு மருண் தால்,
விண்ணு பக்கமும் ஆறாத நெருப்பாய் நென்றில் நீராத வலி...
விண்ணும் கொஞ்சநேரம் இந்தக் கதைக்குச் சா' சியாய் நின்றால்,
என இந்நகம் வலியால் நிறையும்!... (அவையோர் பக்கம் திரும்பி)
அவ்வா' நீங்க இதுபாத்தி என்ன நெனைக்கிறீங்க... (அவையோர்
நகரம்)... அம்மா! நீங்க... (அவையோர் கருத்து)...

குடும்பியோர் அங்க கோ' குறீங்களை!... நங்க சொல்றோம்...
தொசையின் உருவம் அவர்கள்!

தொசையின் உருவமா அவர்கள்?.... அப்படிப் பார்த்தா
மனமும் இவர்களும் கூட த்தான்.

நமக்குத்தான் நாம ஆசைப்பட்ட மாதிரியே உருவமும் மனகம்
ஒத்துப் போகுதே!

ஒவ்வொருத்தர்க்குள்ளேயும் ஒரு அவன்ஸ் மலம்
வெளியேறாமத் தங்கிக் கொட்கிறபோது நிறைவேறின ஆசைங்கறது
யாருக்குத்தான் அமையுது?

அப்படிப் போடு அணுகுண்ட...

தொசையைக் கணக்கு வச்சி ஒருவகையாய் பார்த்தா
ஒருவகையிலே நாம எல்லாருமே அரவானிங்கதான்!

(சிரிப்பும் கேலியுமாகச் சூழல் அமைகிறது.)

இப்படிக் கூடிச் சிரிச்சி எவ்வளவு காலமாகுது?... எங்கள்
வேத்துக் கொடுத்து ஆளாய் பிரிச்சிப் பார்க்காம உங்களல் ஒருத்தியா
எங்கள் பார்க்கறது மனகக்கு நேர்த்தியா இருக்குது.

பொய் மகிழ்ச்சி. உங்கள் ப பேசப் பேசத்தான் உங்கள்
ஒத்திய பயமும் வெறுப்பும் எங்களுக்கு நீங்குது. தாயாய் புள்ளையா
ஒங்கள் பார்க்கத் தோணுது. தீராத வலி ஒண்ணச்
கொன்னீங்க... தீர்ந்துபோன வலி ஏதும் ஒங்களுக்கு இருக்குதா?

தீர்ந்துபோன வலி...ம்ம்ம்.... 'திரு'வை அறுத்தெறிந்து
எங்களைத் திருத்தி அமைத்ததில் தீர்ந்துபோன வலி!

புரியவில்லையே!

எங்களை மனம் விட்டுச் சிரிக்க வைத்த உங்கள் மனம்
நோகாமல் எங்கள் மனதைத் திறக்கிறோம்.

விடலைப் பருவம்!...அடங்க மறுக்கும் காளையின்
பெருமூச்சாய்க் காமம் சீறிக் கிளம்பும் பருவம்! எங்கள் உடலை
தோலூரித்து, உள்ளே பொதிந்து வைத்த ரகசியத்தை உடலை
அம்பலப்படுத்தத் துடிக்கும் பருவம்! எங்கள் ஆணுடலிலிருந்து
பெண்மை அத்துமீறிப் போக்கிடம் தேடும் புது உலகில் நாங்கள்
புதைந்துபோன நோம்! ஆணுடல் சிறை என்பதை அப்பொழுதுதான்
உணர்ந்தோம்! சிறைக் கம்பிகளை உடைத்தெறிந்து சுதந்திரம்
பெண்மையாய்ப் பறந்து செல்ல போர்த்திய போர்வையை
உதறியெறிவது அவசியம் என்பதாய் உடம்பும் மனசும் பாடு பேசின!
இயற்கையின் விந்தையில் பிரசவவலி மட்டும்தான் உயிரின்
எல்லையைத் தொட்டு உயிர்களைத் திரும்பவும் தருகிறது. செத்துப்
பிழைக்கும் இன்பவலி! இதற்கான கொடுப்பினை ஆணுக்கில்லை!
இந்த வலியின் அழகை எதிர்கொள்ளும் வாயில்கள் காமமும்
காதலும்! பிரசவம் எங்களுக்குப் பாக்கியமில்லை. ஆனால் மனம்
தேடும் கூட்டை வடிவமைக்க எந்த வலியையும் விலையாய்க்
கொடுக்க எங்கள் சித்தம் தயாரானது, ஆணின் அதிகார
உறுமல்களை அப்புறப்படுத்த கைகள் கத்தியை ஏந்தின களபலிக்கு!
அறுத்தெடுத்த ஆண்மைக் கபாலத்தைத் துடிக்கத் துடிக்கக் கையில்
தூக்கி வைத்து ஆணுடன் சேர்ந்து ஆனந்தக் கூத்தாடத் துடிக்கும்
மனசின்வழி நாங்கள் நடக்கிறோம்! இது இன்னுமொரு செத்துப்
பிழைக்கும் இன்பவலி!

தீர்ந்துபோன உங்கள் வலி எங்களை வலுவழிக்கச் செய்கிறது.
வாய்பேச இயலா மௌனியாகிறோம். (அவையோரிடம்) அய்யா!
நீங்க இதப்பத்தி என்ன நினைக்கிறீங்க?.....(அவையோர்
கருத்து)....அம்மா! நீங்க..... (அவையோர் கருத்து)...

அதிகாரத்தை அப்புறப்படுத்தி அந்த இடத்தை அன்பால்
வடிவமைக்கிற கலை வித்தகர் நீங்கள்!

எல்லாம்... கலைவாயை வித்தவர்கள் நாங்கள்!?

ஆதலால்... கலைவாயை இல்லவே... சினைவாயை...

எல்லாம்... சினைவாயை...!

பீதி... எல்லாம் இது நாக்...கொளறுதல்... சினைவாயில் சினைவாயை...

எல்லாம்... சினைவாயை...

எல்லாம்... சினைவாயை வித்தவர்கள்!?

சினைவாயை வித்தவர்கள் இல்லவே... சினைவாயைக் கத்துவது...!

மே... டி... ப... சினைவாயைக் கத்தினவர்கள்... இப்படி சரியா?

ஆதலால்... வித்தவர்களுக்கிடையே இப்படி கத்தி வளர்ச்சி
பெறவில்லை... அதாவது!

கத்தி வளர்ச்சி இல்லை... நேரமே சொல்றேன்... இவர்கள்
மீ... அல்லவா?... எல்லாருந்தான் அரவானி!

எல்லாரும்தான்?

மனசால் நிறைவேறாத எக்கங்களை மடியிலே கமந்து திரியிற
ஆந்தலையே போடுமே ஒருவகையிலே பார்த்து அரவானிங்கதான்!

(இப்பும் கேலியுமாகச் சூழல் அமைகிறது).

இப்படிச் சிரிச்சி என்னவா காலமாகுது!... ஆறாத
பண்ணாயிருந்த தீராத வலியும்... தீர்ந்துபோன வலியுங்கூட... இலவம்
பஞ்சாயக் 'காற்றின் தீராத பக்கங்களில்' தன் வாழ்க்கையை எழுதிச்
சொல்கின்றன! பகிர்ந்து கொள்ளுகையில் பாரம் குறைகிறது. வலி
ஆறாதினால் வலி தொலைகிறது!

கவிதைகூட உங்களுக்குக் கைவருமா!

கால ஒட்டத்தில் கரைந்து போகாத 'இலக்கணம் மீறிய
கவிதை' நாங்கள்! பழுமைக் கவிதை நாங்கள்!

தீராத வலி ஒன்றைச் சொன்னீர்கள்! தீர்ந்துபோன வலி
ஒன்றையும் சொன்னீர்கள்!

இனி தீர்க்கப்பட வேண்டிய வலி என்று ஏதும் இருந்தால்
சொல்லுங்கள்!

வலி அறுத்து வலி அகற்றும் வைத்தியராக நீங்கள் இருப்பதால் எங்களுக்கு வழி கிடைக்கும் என்றே நம்புகிறேன்.

ஏளித்தப் பீடிகை?... தீர்க்கப்பட வேண்டிய வலியைச் சொல்லுங்கள் முதலில்!.... களையும் வழியை இவர்களே (அவையோரைக் காட்டி) செய்வார்கள்!

மத்தளத்திற்கு இரண்டு பக்கம் மட்டுந்தான் அடி! மனகள்ள எங்களுக்கோ உயிரணுவின் ஒவ்வொரு செல்லுக்குள்ளும் மாறி மாறி இடி!

அன்று நடந்தது இதுதான்...

'ஏய் ஒம்போது'!

...குடி போதையில் ஒரு குடிமகன்... திடுக்கிட்டுத் திரும்பினேன், எதிர்த் திசையில் காவலர் ஒருவர் பாராமுகமாய் அவரும் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தார், 'ஒம்போது' என்பது உங்கள் அகராதியில், அவமானத்தைத் தழுவிய ஒரு அவச்சொல்தானே! ஏன் ஒம்போது?... வேண்டுதலுக்காய் நீங்கள் சுற்ற, உங்களுக்கு 'ஒம்போது' நவக்கிரகங்கள் வேண்டும்... புண்ணியத்தை அறுவடை செய்ய உங்களுக்கு 'நவ' தானியங்கள் வேண்டும்... அணிந்து அழகு பார்க்க 'நவ' ரத்தினங்கள் வேண்டும்... சிணுங்குகிற செல்பேசி எண்ணெல்லாம் 'ஒம்போது'ல் தொடங்க வேண்டும்... ஆனால் 'ஒம்போது' எனும் நாமத்தைச் சாத்தி ஏன் எங்களை மட்டும் அவமானத்தில் அமிழ்த்திப் பார்க்க வேண்டும்?...புரியவில்லை...

'ஏய்! 'ஒம்போது'!

...கோபம், மூக்கு நுனி வரையிலும் முறுக்கி வந்தது... வேகமாய் வந்தென் சேலையை இழுத்தான்.....திமிறினேன்... பாஞ்சாலியாய்க் காவலரே கதியென்று கதறினேன்.....காவலரின் காதுகள் இரும்பாயிருந்திருக்க வேண்டும்! அல்லது இந்தக் காட்சியின் ஓலம் அவருக்குக் கரும்பாய் ஒலித்திருக்க வேண்டும்!.....குடிமகனுக்கு அது கூடுதல் தெம்பாய்ப் போனது... சேலைக்கு வேலையின்றிப் போனது... ஆணா -லுக்குள் பெட்டிப் பாம்பாய் அடங்கிக் கிடக்கும் பெண்மையின் வரைபடத்தை ஊருக்கே விருந்தாக்கத் துடித்தான்..... வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தது ஊர். காவலரிடம் ஓடினேன்..., ஒட்டுத் துணியாய் என்னை அலட்சியப்படுத்தினார்...

கத்தினேன்... ஒரு கணம்... ஒரே கணம்! ஒட்டுத் துணியை உதறி
எறிந்தேன்... இந்தச் சமூகத்தின் மேலான என் ஆத்திரத்தை
அம்பலப்படுத்த என் கைக்கு அப்போது கிடைத்த ஒரே ஆயுதம்
என் நிர்வாணம்!... கதறினேன்... என் நிர்வாணம் அவர் முகத்தில்
காறலாய்த் தெரித்திருக்க வேண்டும்! நேரில் சாதிக்க முடியாததை
என் நிர்வாணத்தால் சாதித்தேன்... என்னை அவமானப்படுத்தும்
போது அழுக்கமாயிருந்த சமூகம், என் நிர்வாணத்தால் அவர்களை
அவமானப்படுத்தும்போது அதிர்ந்து போனது.... காவலர் என்னை
அடிக்க வந்தார்.. என் நிர்வாணத்திலிருந்து நெருப்புப் பொறி
பறந்தது....

.... அவமானத்தில் பொசுங்கிப்போன காவலர் அந்தக்
குடிமகனிடம் தன் கோபத்தைத் திருப்பினார்...

ஏய்! ஏண்டா உசுரை வாங்குற? போடா... போடா...

ஏன்? ஏன்? ஏன் எங்களுக்கு மட்டும் இது நிகழ்கிறது?....

உங்கள் நடவடிக்கைகள் கௌரவமாயிருந்தால் இப்படி
எல்லாம் நிகழுமா?

மலத்தைப்போல ஒதுங்கிக் கிடக்கிற எங்களின் உணர்ச்சி
களையும் புரிந்து கொள்ளுங்கள்....

எங்களை முள் படுக்கையில் தள்ளி முறுவலிக்கிற உங்களின்
சாமர்த்தியம் உங்கள் பேச்சில் நன்கு தெரிகிறது...

பெற்றோர்களால் புறக்கணிக்கப்பட்டு, செல்லும் திசை
தெரியாது, வானம் பார்த்த பூமியாய் ஏங்கித் தவித்த சோகத்தின்
வலியை எப்பொழுதாவது நீங்கள் உணர்ந்ததுண்டா?

பருவ வயதில் பாலியல் உறுப்பை வெட்டி எறிகிற வலியின்
அடர்த்தியை வார்த்தைகளாக்க உங்களால் முடியுமா?... உங்களால்
முடியவே முடியாது...

பட்டாம் பூச்சியாய்ப் பறந்து திரிய வேண்டிய பருவ வயதில்
சிகப்புச் சந்தையில் விலை பேசப்பட்டு இறக்கைகள் கிழித்தெறியப்
பட்ட சோகத்தின் வலியை நாங்கள் சொன்னாலும், அதன்
ஆதியோடு அந்தம் அறிய உங்களுக்கு வாய்ப்பேயில்லை...

வலி... வலி... வலியை மட்டுந்தான் எங்கள் வாழ்க்கையில்
சொத்தாகச் சேர்த்திருக்கிறோம். நிறு புத்த சோகத்தின் வலியை
மறைக்கப் பார்க்கிற தந்திரமாய்த்தான் நாங்களே கூத்தான் வா
திருவிழாவைக் கொண்டாடி மகிழ்கிறோம்.

இந்த நிலையில் எப்படித்தான் நாங்கள் கௌரவமாய் நு ந்து
கொள்வது?

மன்னிக்க வேண்டும்... உங்களைப் புண்படுத்தியிருந்தால்
என்னை மன்னிக்க வேண்டும்!... உங்கள் கதை புதுமையாய்
இருந்தாலும் சோகத்தில் தடம் பதித்திருக்கிறது. கதை சொன்னால்,
உங்கள் வலியை எங்கள் தலையில் சுமக்க வைத்து விட்டார்கள்!
கதை கேட்டதால், எங்கள் தலைச்சமையும் மனச்சமையும்
முதுகுத்தண்டை முறித்து விடுகிற முள் முடிச்சுகளாய்த் தங்கிப்
போயுள்ளன. உங்கள் வலி எங்கள் வலியாய் இடம் பெயர்ந்துள்ளது.
அறுத்தெடுத்த வலியையும் அழுத்தி நிற்கும் வலியையும் இறக்கி
வைக்கிற தாங்களாய் ஆகிப் போனோம் நாங்கள்! இரண்டு வலித்
தடங்களும் இணைகிற புள்ளியில் அன்பு மட்டுந்தான்
அடைக்கலமாகும்!... வாருங்கள்... 'வலி அறுப்பு'க்கு நாள் குறிப்போம்!
வலியில் வசந்தம் தேடும் வனக் குருவிகளே! கூட்டிற்குச்
செல்லுங்கள்! கூடு சிறையெனில் புதுக்குவோம் நம் கூட்டை!...
எங்களுக்கிருக்கும் எல்லா உரிமையும் உங்களுக்கும் உண்டு! நீங்கள்
எங்கள் செதில்களிலிருந்து உங்களின் பாட்டையைத் தேர்வு
செய்தீர்கள்! நீங்கள் எங்கள் சகோதரிகள்!... உங்களுக்கு எங்களின்
வேண்டதல்கள்!... மானமும் அறிவும் மட்டுமே மனிதர்க்கு அழகு-
எதற் தழுவிலும் மானத்தைப் பங்குபோட இடங்கொடுக்காதீர்கள்.
அந்நவம் மட்டுமே உங்களை என்றும் அழகுபடுத்திச்
கொள்ளுங்கள்!... அடுத்த தலைமுறைக்கு நீங்கள் விட்டுச் செல்லும்
ஆகிடணைகளாய் அவை இருக்கட்டும்!... எல்லா உரிமைகளும்
உங்களைத் தேடிவர உழையுங்கள். மாறும் என்பதை மாறுகித்
ஆனால் தானாய் எல்லாம் மாறும் என்பது பழைய பெயர் என்கிற
பெணவர கொள்ளுங்கள்!... இனி நமக்குள் போதலில்லை என்ற
கூல் மதிப்புகள்... வலி அறுப்பின் குளவை ஒளி உங்கள் இயை
இடுக்களின் வழியே ஆனந்த நீராய்ப் பெருகி ஓடும்
வாழ்க்கை... புதிய புராணம் இசைக்க உங்கள் கைகளும் எங்கள்
கைகளும் ஒன்று சொரிபும்... மனிதத்தை உயர்த்த உங்கள் கைகளும்
எங்கள் கைகளோடு உயர்ந்து நிற்கும்... கணர் கூடித் தேர் இடுக்க

பெயர் கூவி அழையுங்கள்!... வாருங்கள்... வாருங்கள்...
வாழ்த்திசைப்போம்....

வசந்தத்தின் இடிமுழக்கம் இது!

வாழ்த்திசைக்கும் பெருமுழக்கம் இது!

மனிதர்தம்மை இழிவுசெய்யும் மடமையைக்
கொளுத்துவோம்!

மனசிலிருக்கும் வெறுமையை முழுமையாக
விரட்டுவோம்!

பிறப்பொக்கும் என்றுசொன்ன பெருமகனைப் போற்றுவோம்!

பேதம் ஒழிந்த சமுதாயம் ஆக்குவதற்கே முயலுவோம்!

திருவாளர் திருமதி திருநங்கை கூடுவோம்!

திசைதேடும் இளமைக்குப் புதுவழியைக் காட்டுவோம்!

புதுவழியைக் காட்டுவோம்! நம் அறிவைத் தீட்டுவோம்!

நல்வழியை நாட்டுவோம்!... நம் மனசைக் கூட்டுவோம்!

நம் மனசைக் கூட்டுவோம்!

(அனைவரும் ஒன்றுசேர்ந்து பாடுகின்றனர்.)

